

Biblioteka
BESKRAJNI SVET FANTASTIKE

Naslov originala
Christopher Paolini
Brisingr

Text copyright © 2008 by Christopher Paolini
Copyright © za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Illustrations on pages 2-3 copyright © 2002 by Christopher Paolini
Copyright © za Srbiju i Crnu Goru Čarobna knjiga

Autor ilustracije na naslovnoj strani: Dragan Bibin
Cover art copyright © by Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-074-3

This translation published by arrangement with Random
House Children's Books, a division of Random House, Inc.

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2008.

Kristofer Paolini

ERAGON
BRISINGR

ili
Sedam obećanja Eragona
Senkoubice i Safire Bjartskular

TREĆA KNJIGA CIKLUSA
NASLEĐE

Prevod
Nina Ivanović Muždeka

*Kao i uvek, ova je knjiga posvećena mojoj porodici.
Pored toga, posvećena je i Džordanu, Nini i Silvi,
uzdanicama nove generacije.*

Atra esterni ono thelduin.

SADRŽAJ

Kratak sadržaj Fragona i Prvorodenog	11
1. Dveri smrti	17
2. Oko logorske vatre	24
3. Napad na Helgrind	45
4. Razilaženje	59
5. Jahač i Ra'zak	67
6. Koračati zemljom sâm	73
7. Iskušenje Dugih Noževa	91
8. Krupne vesti	103
9. Beg i izbegavanje	115
10. Osećljivo pitanje	135
11. Krvavi duk	143
12. Milost, Jahaču zmajeva	154
13. Sene prošlosti	161
14. Sred nemirne rulje	183
15. Polagati račune kralju	193
16. Gozba s prijateljima	201
17. Sage koje se prepliću	208
18. Iskupljanje	214
19. Darovi od zlata	222
20. Potreban mi je mač!	238
21. Neočekivani gosti	247
22. Vatra na nebu	253
23. Muž i žena	275
24. Šaputanja u noći	285
25. Naređenja	288
26. Otisci stopa senke	300
27. Preko brda i planina	309
28. Za moju ljubav	320
29. Šuma od kamena	328
30. Nasmijani mrtvaci	340

31. Krv na stenama	348
32. Stvar gledišta	365
33. Poljubi me nežno	373
34. Glumra	376
35. Savet klanova	383
36. Neposlušnost	402
37. Poruka u ogledalu	421
38. Četiri udarca u doboš	427
39. Ponovo zajedno	434
40. Krunisanje	438
41. Reči mudrosti	446
42. Stub srama	450
43. Među oblacima	458
44. Sudar glava	464
45. Rodoslov	472
46. Dvoje zaljubljenih, osuđenih na propast	478
47. Nasleđe	489
48. Duše od kamena	494
49. Ruke ratnika	503
50. Drvo života	508
51. Um nad metalom	521
52. Pravi jahač	534
53. Štitnici za noge i ruke	539
54. Opraštanje pred put	541
55. Let	550
56. Brisinigr!	554
57. Sena propasti	567
58. Svitanje	582
Rečnik pojmova sa izgovorom	591
Zahvalnica	597
O autoru	601

Kratak sadržaj *Eragona i Prvorođenog*

U planinskoj oblasti poznatoj pod nazivom Kičma, Eragon – petnaestogodišnji dečak sa farme – nailazi na uglačani plavi kamen. Zapanjen i zadivljen, Eragon uzima kamen i odnosi ga na farmu u blizini seoceta Karvahol, gde živi sa ujakom Garouom i rođakom Roranom. Ujak Garou i njegova pokojna žena Marijan othranili su Eragona; o njegovom ocu ne zna se ništa. Njegova majka Selena, koju niko nije video otkad se Eragon rodio, bila je Garouova sestra.

Nešto kasnije, ispostavlja se da je kamen zapravo jaje, koje puca i iz kojeg se pojavljuje mladunče zmaja. Eragon ga dotiče i na dlanu mu se pojavljuje srebrni beleg. Um dečaka i zmaja spajaju se u neraskidivoj vezi, zahvaljujući kojoj Eragon postaje jedan od legendarnih Jahača zmajeva. Životinji je nadenuo ime Safira, po zčaju kojeg mu je pomenuo seoski pripovedač Brom.

Jahači zmajeva osnovani su hiljadama godina ranije, nakon velikog rata vilenjaka i zmajeva. Cilj im je bio da se postaraju da nikada više ne dođe do neprijateljstva i sukoba između te dve rase. Jahači su postali čuvari i garanti mira, edukatori, iscelitelji, filozofi i, budući da se nakon uspostavljanja veze sa zmajem postaje čarobnjak, najveći čarobnjaci među čarobnjacima. Pod njihovim vođstvom i zaštitom zemlja je doživela zlatno doba.

Posle nastanjivanja u Alageziji, i ljudi su se pridružili elitnom redu Jahača. No nakon mnogo godina mira, zloglasni i ratoborni Urgali ubili su zmaja koji je pripadao mladom čoveku, Jahaču po imenu Galbatoriks. Snažno pogođen bolom zbog gubitka i zbog toga što su starešine odbile da mu dodele drugog zmaja, Galbatoriks je krenuo u borbu protiv Jahača s ciljem da ih uništi.

Ukroa je drugog zmaja, kojeg je nazvao Šruikan, i zahvaljujući crnoj magiji primorao ga da mu služi. Oko sebe je okupio skupinu od trinaest izdajica, koji postaju poznati pod nazivom Krivokletnici. Uz pomoć tih okrutnih sledbenika, Galbatoriks je porazio Jahače; ubio je njihovog vođu Vrejla, i proglasio se carem čitave Alagezije. Njegovi su postupci primorali vilenjake da se povuku u dubine svojih četinarskih šuma, a patuljke da se kriju u svojim tunelima i pećinama, tako da se nijedna rasa više nije usuđivala da napusti svoje tajno skrovište. Pat pozicija između Galbatoriksa i ostalih rasa trajala je više od stotinu godina, tokom kojih su svi Krivokletnici umrli na različite načine. Usred takve osetljive političke situacije zatekao se Eragon.

Nekoliko meseci po Safirinom izleganju, u Karvahol stižu dva neznanca pretećeg insektolikog izgleda, po imenu Ra'zaci, u potrazi za kamenom koji je zapravo bio zmajevo jaje. Eragon i Safira uspeavaju da im pobegnu, no Ra'zaci uništavaju Eragonov dom i ubijaju Garoua.

Eragon se kune da će pronaći i ubiti Ra'zake. Dok se sprema da napusti Karvahol, u kontakt sa Eragonom stupa Brom, seoski pripovedač, koji zna da Safira postoji, i traži da pođe sa njim. Brom mu daje crveni mač po imenu Zarok, koji je nekada pripadao jednom Jahaču, premda odbija da mu kaže kako je došao do njega.

Za vreme putovanja sa Bromom Eragon mnogo toga uči od njega, između ostalog i da se bori mačem i da se služi magijom. U jednom trenutku Eragon i Brom gube trag Ra'zaka i posećuju lučki grad Tirm, u kojem živi Bromov prijatelj Džod. Brom veruje da im Džod može pomoći da pronađu ono za čim tragaju – jazbinu Ra'zaka. U Tirmu saznaju da Ra'zaci žive negde u blizini grada Dras Leone. Travarka Andela proriče Eragonu budućnost, a dva čudnovata saveta dobija i od njenog pratioca, mačkodlaka Solembuma.

Na putu ka Dras Leoni Brom otkriva da je pristalica Vordena – skupine pobunjenika koji su se zakleli da će Galbatoriksa zbaciti sa vlasti – i da se krio u Eragonovom selu čekajući da se pojavi novi Jahač zmajeva. Dvadeset godina ranije, Brom je učestvovao u krađi Safirinog jajeta od Galbatoriksa. Tom je prilikom ubio Morzana, prvog i poslednjeg od Krivokletnika. U Alageziji postoje još samo dva zmajeva jajeta – i oba se nalaze u Galbatoriksovom posedu.

Eragona i njegove pratiocice Ra'zaci presreću u blizini Dras Leone; dok je štitio Eragona, Brom biva smrtno ranjen. Tajanstveni mladić po imenu Murtag tera Ra'zake i spasava ih. U samrtnom času Brom priznaje da je nekada bio Jahač i da je njegov ubijeni zmaj takođe nosio ime Safira.

Eragon i Safira zatim odlučuju da se pridruže Vordenima, no Eragona zarobljavaju u gradu Džilidu i dovode ga pred Durzu, zlog i moćnog Senku, koji je u Galbatoriksovoj službi. Uz Murtagovu pomoć Eragon beži iz zatvora i vodi sa sobom vilenjakinju Arju, takođe Durzinu zarobljenicu, vilenjačku izaslanicu za saradnju sa Vordenima. Arja je otrovana i potrebna joj je lekarska pomoć Vordena.

Bežeći pred skupinom Urgala, njih četvoro jure ka skrovištu Vordena u visokim Beor planinama, koje se protežu preko petnaest kilometara u visinu. Okolnosti primoravaju Murtaga, koji nije želeo ići k Vordenima, da kaže Eragonu da je Morzanov sin. No Murtag se odrekao zlodela svog pokojnog oca, i pobegao je sa Galbatoriksovog dvora u potrazi za sopstvenom sudbinom. Eragon saznaje i da je mač Zarok nekada pripadao Murtagovom ocu.

Tik pre no što će ih savladati Urgali, Eragona i njegove prijatelje spasavaju Vordeni, koji obitavaju u Farden Duru, šupljoj planini u kojoj se takođe nalazi i prestonica patuljaka, Trondžhim. Kad se našao unutra, Eragona su odveli pred Ažihada, vođu Vordena, dok su Murtaga, zbog njegovog porekla, bacili u tamnicu.

Eragon se susreće sa kraljem patuljaka Hrotgarom i Ažihadovom kćeri Nasuadom; na probu ga stavljaju Blizanci, dvojica prilično opasnih čarobnjaka koji služe Ažihadu. Eragon i Safira blagosiljaju jedno od siročadi Vordena, dok Vordeni leče Arju od trovanja.

Eragonov boravak u Farden Duru prekidaju vesti o tome da se vojska Urgala približava kroz planinske tunele koje su izgradili patuljci. U bici koja sledi, Eragon je razdvojen od Safire i primoran da se sam bori sa Durzom. Daleko jači od bilo kog čoveka, Durza lako uspeva da porazi Eragona i nanosi mu ranu koja se proteže čitavom dužinom leđa, od ramena do kuka. U tom trenutku Safira i Arja razbijaju krov dvorane – zvezdasti rubin širok dvadesetak metara – i uspeavaju da odvrte Durzinu pažnju dovoljno dugo da mu Eragon proburazi srce. Lišeni Durzinih čini, Urgali su ubrzo potisnuli natrag kroz tunele.

Nakon bitke, dok leži u nesvesti, Eragon telepatski stupa u kontakt sa bićem koje mu se predstavlja kao Togira Ikonoka – Bogalj Koji Je Čitav. Ovaj ga upućuje da ga pronađe u Elesmeri, prebivalištu vilenjaka, radi obuke.

Kad je povratio svest, Eragon otkriva da mu je ostao ogroman ožiljak preko čitavih leđa. Na svoje zaprepašćenje, otkriva i da je ubio Durzu samo zahvaljujući čistoj sreći i da mu je očajnički potrebno još obuke. Na kraju knjige I, Eragon odlučuje da će pronaći Togiru Ikonoku i učiti od njega.

Prvorodeni počinje tri dana nakon što je Eragon ubio Durzu. Vordeni se oporavljaju od bitke u Farden Duru, dok Ažihad, Murtag i Blizanci gone Urgale, koji su nakon bitke uspeali da pobegnu u tunele ispod Farden Dura. Kad ih je skupina Urgala zaskočila iz zasede, Ažihad je ubijen, a Murtag i Blizanci nestaju u metežu borbe. Savet staraca postavlja Nasuadu za očevog naslednika na mestu novog vođe Vordena, a Eragon joj se, kao njen vazal, zaklinje na vernost.

Eragon i Safira odlučuju da moraju poći put Elesmere kako bi započeli svoju obuku kod Bogalja Koji Je Čitav. Pre nego što su krenuli, kralj patuljaka Hrotgar nudi Eragonu da ga primi u svoj klan, Durgrimst Ingeitum, što Eragon prihvata. Time stiče sva prava koja imaju patuljci, pa tako i pravo glasa u savetima patuljaka.

Arja i Orik, Hrotgarov usvojeni sin, polaze zajedno sa Eragonom i Safirom na njihovo putovanje u zemlju vilenjaka. Usput se zaustavljaju u Tarnagu, gradu patuljaka. Pojedini patuljci su prijateljski raspoloženi prema njima, no Eragon saznaje da postoji jedan klan koji njemu i Safiri nipošto ne želi dobrodošlicu – Az Sweldn rak Anhuin, klan patuljaka koji mrze Jahače i zmajeve zato što su Krivokletnici pobili mnoge njihove pripadnike.

Skupina naposljetku stiže u Du Veldenvorden, šumu vilenjaka. U Elesmeri se Eragon i Safira upoznaju sa Islanzadi, kraljicom vilenjaka, koja je, kako saznaju, Arjina majka. Upoznaju i Bogalja Koji Je Čitav, jako starog vilenjaka po imenu Oromis. I on je Jahač. Oromis i njegov zmaj Glejdr skrivali su proteklih stotinu godina vest o svom postojanju od Galbatoriksa, dok su smišljali način da zbace cara sa prestola.

I Oromis i Glejdr boluju od starih rana, zbog kojih ne mogu da se bore – Glejdr je izgubio nogu, dok Oromis, koga su zarobili i izmučili Krivokletnici, nije u stanju da kontroliše veliku količinu magije, te dobija napade koji ga ostavljaju slabim i iscrpljenim.

Eragon i Safira započinju sa obukom, kako zajedno tako i svako za sebe. Eragon uči istoriju rasa koje nastanjuju Alageziju, mačevanje i drevni jezik kojim se služe svi čarobnjaci. Dok izučava drevni jezik, otkriva da je počinio stravičnu grešku kad su on i Safira blagoslovili siroču u Farden Duru. Želeo je da kaže: „Neka si zaštićen od svake nesreće“, a zapravo je rekao: „Neka štitiš od svake nesreće“. Prokleo je dete da štiti druge od svakog mogućeg bola i nesreće.

Safira uči od Glejdra i brzo napreduje, ali ožiljak koji Eragon nosi iz borbe sa Durzom usporava njegovu obuku. Ne samo da je beleg koji nosi na leđima ružan već mu zadaje i ogroman bol u vidu grčeva, u intervalima koji se ne mogu predvideti. Pita se kako će biti u stanju da napreduje kao čarobnjak i mačevalac ukoliko se ovi napadi nastave.

Eragon počinje da shvata da oseća nešto prema Arji. Priznaje joj svoja osećanja, no ona ga odbija, i uskoro odlazi natrag k Vordenima.

Nešto kasnije, vilenjaci priređuju obred poznat pod nazivom Agaeti Blodhren, Proslava zakletve u krvi, za vreme kojeg Eragon doživljava neverovatnu transformaciju. Pretvara se u mešavinu čoveka i vilenjaka – postaje ni sasvim vilenjak, ni sasvim čovek. Posledica ove promene jeste ta da mu je ožiljak zacelio i da sada poseduje istu onu nadljudsku snagu koju imaju vilenjaci. Promenio mu se i izgled, tako da sad deluje pomalo vilenjački.

Nakon toga, Eragon saznaje da su Vordeni na pragu bitke sa Carstvom i da su im on i Safira očajnički potrebni. Za vreme njegovog odsustva,

Nasuada je preselila Vordene iz Farden Dura u Surdu, zemlju južno od Carstva koja je uspeła da se odupre Galbatoriksu i sačuva svoju nezavisnost.

Eragon i Safira odlaze iz Elesmere praćeni Orikom, nakon što su obećali Oromisu i Glejdru da će se, što pre budu mogli, vratiti da dovrše obuku.

U međuvremenu, Eragonov rođak Roran doživeo je sopstvene avanture. Galbatoriks je poslao Ra'zake i legiju carskih vojnika u Karvahol da zarobe Rorana, kako bi ga mogli upotrebiti protiv Eragona. Roran uspeva da pobegne u obližnje planine. On i ostali seljani pokušavaju da oteraju vojnike, pri čemu mnogi seljani stradavaju. Kada je Sloun – seoski mesar koji mrzi Rorana i protivni se njegovoj veridbi sa Katrinom, sopstvenom kćerkom – izdao Rorana Ra'zacima, ova ga bubolika stvorenja pronalaze i napadaju usred noći, na spavanju. Roran se bori i uspeva da pobegne, ali Ra'zaci zarobljavaju Katrinu.

Roran uspeva da ubedi stanovnike Karvahola da napuste selo i potraže utočište kod Vordena u Surdi. Zajedno polaze na zapad, ka obali, u nadi da će odatle moći otploviti do Surde. Roran se dokazuje kao dobar vođa, uspevši u nameri da ih bezbedno provede kroz planinsku oblast Kičme sve do obale. U lučkom gradu Tirmu susreću Džoda, koji govori Roranu da je Eragon Jahač i koji mu objašnjava šta su uopšte Ra'zaci tražili u Karvaholu – Safiru. Džod se nudi da pomogne Roranu i seljanima da stignu do Surde, objašnjavajući mu da, kad se jednom nađu na bezbednom, kod Vordena, Roran može zatražiti od Eragona da mu pomogne da spasi Katrinu. Džod i seljani otimaju brod i plove ka Surdi.

Eragon i Safira stižu kod Vordena, koji se pripremaju za bitku. Eragon saznaje šta se dogodilo sa detetom kojem je dao loše sročeni blagoslov. Dete se zove Elva i, iako je po starosti još beba, izgleda kao četvorogodišnje dete i ima glas i ponašanje iskusne, životom skrhane odrasle osobe. Eragonova je magija primorava da oseća bol svih ljudi koje vidi, kao i da ih zaštiti; ako se odupre tom porivu, pati ona sama.

Eragon, Safira i Vordeni kreću u susret carskim trupama, ka Ognjenoj ravnici, ogromnom prostranstvu koje se puši i tinja od podzemnih vatri zapaljenog treseta. Pojavljuje se još jedan Jahač, na crvenom zmaju, i oni su zapanjeni. Novi Jahač ubija Hrotgara, kralja patuljaka, a zatim počinje da se bori sa Eragonom i Safirom. Kad je Eragon uspeo da strgne kacigu novom Jahaču, sa zaprepaštenjem otkriva da se radi o Murtagu.

Murtag nije umro u zasedi koju su im Urgali priredili u Farden Duru. Sve je to bilo maslo Blizanaca; oni su izdajice koji su isplanirali zasedu kako bi ubili Ažihada i kako bi uspeli da zarobe Murtaga i odvedu ga pred Galbatoriksa. Car je primorao Murtaga da mu se na drevnom jeziku zakune

na vernost. Sada su Murtag i njegov novoizleženi zmaj Trn Galbatoriksovi robovi, i Murtag govori kako zbog zakletve koju je dao nikada neće moći da se ogлуši o zapovesti cara, iako ga Eragon moli da napusti Galbatoriksa i pridruži se Vordenima.

Zahvaljujući neobjašnjivoj snazi, Murtag uspeva da savlada Eragona i Safiru. Ipak, zbog nekadašnjeg prijateljstva, odlučuje da ih oslobodi. Pre nego što je otišao, Murtag uzima Zarok od Eragona, tvrdeći da mu, kao Morzanovom prvorodenom sinu, mač pripada u nasleđstvo. Zatim otkriva da on nije jedini Morzanov sin – Eragon i Murtag su braća. Obojicu ih je rodila Selena, Morzanova životna saputnica. Blizanci su otkrili ovu istinu ispitujući Eragonove uspomene onog dana kada je stigao u Farden Dur.

I dalje pokušavajući da se povrati od istine o ocu koju mu je otkrio Murtag, Eragon beži zajedno sa Safirom. Naposljetku stiže do Rorana i stanovnika Karvahola, koji su stigli do Ognjene ravnice taman na vreme da pomognu Vordenima u borbi. Roran se junački bori i uspeva da ubije Blizance.

Eragon i Roran razrešavaju sukob koji se ticao Eragonove uloge u Garouovoj smrti, i Eragon se zaklinje da će pomoći Roranu da izbavi Katrinu iz kandži Ra'zaka.

DVERI SMRTI

Eragon je zurio u tamnu kulu od stenja u kojoj su se krila čudovišta što su mu ubila ujaka Garoua.

Ležao je na stomaku iza ruba peščanog brežuljka istačkanog retkim vlatima trave, čičkovim grmljem i malim kaktusima nalik pupoljcima ruže. Krhke stabljike prošlogodišnjih biljaka bockale su mu dlanove kad se pomaknuo napred kako bi bolje video Helgrind, koji se nadnosio nad okolnom zemljom poput crnog bodeža izbačenog iz same utrobe zemlje.

Večernje sunce bacalo je uske duge senke po niskim brežuljcima i – daleko na zapadu – osvetljavalo površinu jezera Leona tako da se horizont pretvorio u namreškano zlatnu polugu.

Sa Eragonove leve strane dopiralo je ujednačeno disanje rođaka Rorana, koji je ležao ispružen pored njega. Inače nečujan protok vazduha Eragonu se sada činio izrazito glasnim, toliko mu je čulo sluha bilo izoštrano. Bila je to samo jedna od promena koje su ga zadesile kao posledica onoga što je doživeo za vreme Agaeti Blodhrena, vilenjačke Proslave zakletve u krvi.

Međutim, sada gotovo da nije ni obraćao pažnju na to jer je posmatrao kako se povorka ljudi približava podnožju Helgrinda; izgledalo je da su dopešaćili iz grada Dras Leone, udaljenog nekoliko kilometara odatle. Skupina od dvadeset četvoro muškaraca i žena, odevenih u debelu kožnu odeću, išla je na čelu kolone. Ova se grupa kretala neobičnim i raznolikim korakom – hramali su, vukli stopala, išli pogrbljeno i uvijali se; njihali su se na štakama ili se oslanjali na njih kako bi se kretali napred na neverovatno kratkim nogama. Bilo je to neophodno jer je, shvatio je Eragon, svakome od dvadeset četvoro ljudi nedostajala po ruka ili noga ili već neka kombinacija ovih udova. Vođa im je sedeo ispravljenih leđa na nosiljci koju je nosilo šest oznojanih robova, u pozi koju je Eragon smatrao neverovatnim poduhvatom budući da se taj muškarac – ili ta žena, nije mogao da razazna – sastojao samo od torza i glave, na čijem se vrhu njihala kitnjasta kožna perjanica visoka šezdeset centimetara.

„Sveštenici Helgrinda“, promrmljao je Roranu.

„Umeju li da se služe magijom?“

„Verovatno. Ne usuđujem se da umom istražim Helgrind sve dok oni ne odu jer, ako *jesu* čarobnjaci, osetiće moj dodir, koliko god on slabašan bio, i naše će prisustvo biti otkriveno.“

Iza sveštenika su se kretale dve kolone mladića umotanih u zlatne halje. Svaki je nosio pravougaoni metalni okvir izdelfen pomoću dvanaest horizontalnih prečki, sa kojih su visila gvozdena zvona veličine zimskih tikvica. Polovina mladića snažno je tresla svoje okvire pri svakom iskoraku desnom nogom, proizvodeći turobnu kakofoniju zvuka, dok je druga polovina tresla okvire pri svakom iskoraku levom nogom, zahvaljujući čemu bi se metalni jezici sudarili sa metalnim grlima i proizveli tužni zveket koji je odzvanjao brdima. Ovi su ministranti pulsiranje zvona pratili sopstvenim povcima, ječanjem i uzvikivanjem u religijskom zanosu.

Na kraju ove groteskne procesije vukao se kometin rep sastavljen od stanovnika Dras Leone; bili su tu plemići, trgovci, zanatlije, nekoliko vojnih zapovednika visokog čina i šarena gomila onih manje sretnih, poput radnika, prosjaka i običnih vojnika pešadinaca.

Eragon se pitao da li se negde među njima nalazio i gradonačelnik Dras Leone Markus Tabor.

Zaustavivši se na rubu strme gomile odronjenog stenja koja je okruživala Helgrind, sveštenici su se grupisali sa svake strane odronjenog kamena boje rđe sa uglačanim vrhom. Kada se čitava povorka zaustavila u nepomičnom stavu pred ovim grubim oltarom, stvorenje na nosiljci se promeškolji i počeo da poje glasom neusaglašenim poput ječanja zvona. Deklamovanje šamana neprestano su prekidali i skraćivali naleti vetra, no Eragon je uhvatio odlomke drevnog jezika – neobično iskrivljenog i nakaradno izgovorenog – prošaranog rečima na jeziku patuljaka i Urgala, a sve to povezano arhaičnim dijalektom Eragonovog sopstvenog jezika. Ono što je uspeo da razume navelo ga je da se strese, jer je propoved govorila o stvarima koje je bolje bilo ne znati, o zlokobnoj mržnji koja je vekovima bujala u tamnim pećinama ljudskih srca pre nego što joj je dozvoljeno da procveta u vreme odsustva Jahača, o krvi i ludilu, i o gnusnim, nakaradnim ritualima koji se izvode pod pomračenim mesecom.

Na kraju tog izopačenog govora dva sveštenika nižeg reda jurnula su napred i podigla svog gospodara – ili možda gospodaricu – sa nosiljke, spustivši ga na sam oltar. Zatim je vrhovni sveštenik izdao kratko naređenje. Dve čelične oštrice zatreperiše poput zvezda dok su se podizale i spuštale. Po jedan potečić krvi poteče iz svakog ramena vrhovnog sveštenika, slivajući mu se niz kožom uvezan torzo, a zatim preko odronjenog kamena, sve dok se nisu prelili na šljunak u njegovom podnožju.

Još dvojica sveštenika skočiše napred kako bi uhvatili grimiznu tečnost u pehare što su potom, napunjeni do vrha, počeli da kruže među pripadnicima kongregacije, koji su je žedno pili.

„Prokletstvo!“, prigušenim glasom reče Roran. „Propustio si da pomeneš da su ti zabludeli mesojedi, ti nedotupavni obožavaoci jednog idiota zagnojelog stomaka zapravo *kanibali*.“

„Ne baš. Oni ne jedu meso.“

Kad su svi učesnici ceremonije orosili grla, ponizni niži sveštenici vratili su vrhovnog sveštenika na nosiljku i uvezali mu ramena trakama belog platna. Vlažne mrlje ubrzo su zaprljale devičansku tkaninu.

Činilo se da rane nemaju nikakvog uticaja na vrhovnog sveštenika, jer se stvorenje bez udova okrenulo unatrag ka posvećenim sledbenicima usana crvenih kao brusnica i objavilo: „Sad kad ste okusili sok mojih vena ovde u seni svemoćnog Helgrinda, sad ste izistinski moja braća i sestre. Krv se obraća krvi, i ako ikada vašoj porodici bude bila potrebna pomoć, učinite tada ono što možete za Crkvu i za sve one koji priznaju moć našeg strahopoštovanog Gospoda... Kako bismo potvrdili odanost Trijumviratu, izgovorite sa mnom Devet zakletvi... Kunemo se Gormom, Ildom i Fel Angvarom da ćemo odavati poštu najmanje triput mesečno, u čas pre sutona, i da ćemo žrtvovati sebe kako bismo utolili večnu glad našeg velikog i strašnog Gospoda... Zaklinjemo se da ćemo se pridržavati zapovesti onako kako su prikazane u knjizi *Toska*... Zaklinjemo se da ćemo uvek nositi naš Bregmir na telima i da ćemo se zauvek uzdržavati od dvanaest grehova i dodira čvornovatog konopa, jer on kvari...“

Iznenadni nalet vetra prigušio je ostatak stavki koje je redao vrhovni sveštenik. Zatim Eragon vide kako oni koji su ga slušali vade mali zakrivljeni nož i kako se, jedan po jedan, seku po veni na ruci i kvase oltar sopstvenom krvlju.

Nekoliko minuta kasnije jači povetarac se umiri, i Eragon je ponovo mogao da čuje sveštenika: „... i stvari za kojima čeznete i koje želite biće vam date kao nagrada za vašu poslušnost... Naša je služba okončana. No, ako među vama ima onih koji su dovoljno hrabri da pokažu istinsku dubinu svoje vere, neka istupe!“

Okupljeni se ukočiše i nagnuše napred, napetih lica; ovo je, očigledno, bilo ono što su čekali.

Tokom duge stanke činilo se da će biti razočarani, ali tada jedan od sledbenika iskorači i povika: „Ja ću!“ Zaurlavši od oduševljenja, njegova braća počeoše da mlataraju zvonima u brzom i divljačkom ritmu, dovodeći kongregaciju u takvo stanje uzbuđenosti da su skakali i vikali kao da su sišli s uma. Uprkos tome što mu se čitava ceremonija gadila, gruba je muzika zapalila iskru uzbuđenja u Eragonovom srcu, budeći u njemu nešto iskonsko i divlje.

Zbacivši sa sebe zlatne halje i ostavši samo sa kožnim povezom oko slabina, tamnokosi mladić skoči na vrh oltara. Mlazevi kao rubin crvenih

kapljica šiknuše mu oko stopala. Okrenuo se ka Helgrindu i počeo da drhti i da se trese kao da ga je pogodila kap, u istom ritmu u kom su odzvanjala okrutna gvozdena zvana. Glava mu se slobodno njihala na vratu, pena mu se skupljala u uglovima usana, dok su mu se ruke uvijale poput zmija. Znoj mu je kvasio mišiće sve dok nije zasjao kao bronzana statua pod umirućom svetlosti.

Zvona su uskoro dostigla mahnuti tempo u kojem se jedan ton sudarao sa drugim, i u tom trenutku mladić ispruži jednu ruku iza sebe. U nju mu je sveštenik položio dršku neobične alatke: oružja sa jednom oštrom stranom sečiva, dugačkog sedamdeset centimetara, sa debelim držaljem ukrašenim krljuštima, kakva su se nekada koristila, i širokom pljosnatom oštricom koja se širila i krivila na kraju tako da je oblikom podsećala na zmajevo krilo. Bila je to alatka namenjena samo jednoj svrsi: da preseče oklop, kosti i tetive kao da se radi o nabubreloj mešini.

Mladić podiže oružje i uperi ga ka najvišem vrhu Helgrinda. Zatim se spusti na jedno koleno i, nerazgovetno viknuvši, prevuče oštricu preko desnog zgloba ruke.

Krv šiknu po stenama iza oltara.

Eragon ustaknu i odvrati pogled, premda nije mogao pobeći od mladićevih prodornih krika. Nije to bilo ništa što Eragon već nije video u bitkama, ali nije bilo u redu samog sebe namerno osakatiti kad je bilo tako lako ostati osakaćen u svakodnevnom životu.

Vlati trave hrapavo se očešase jedna o drugu dok se Roran meškoltio. Promrmljao je neku psovku, koja mu se izgubi u bradi, a zatim je ponovo utihnuo.

Dok se sveštenik starao o mladićevoj rani – zaustavljajući krvarenje uz pomoć magije – jedan je mladi sveštenik oslobodio dvojicu robova koji su nosili nosiljku vrhovnog sveštenika samo da bi ih lancima što su im išli do gležnjeva vezao za gvozdenu alku uzidanu u oltar. Nakon toga se sledbenici oslobodiše raznih paketa koje su nosili pod haljama i nagomilaše ih na zemlju, izvan domašaja robova.

Primevši ceremoniju kraju, sveštenici i njihovi sledbenici napustiše Helgrind i zaputiše se ka Dras Leoni, zavijajući i zvoneći čitavim putem. Sada jednoruki fanatik teturao je tik iza vrhovnog sveštenika.

Uzvišeni osmeh ozario mu je lice.

„Dakle tako“, rekao je Eragon i izdahnuo; zadržavao je dah dok je povorka nestajala iza brda u daljini.

„Dakle kako?“

„Kretao sam se i među patuljcima i među vilenjacima, i nikada nisam video da su uradili bilo šta toliko neobično kao što to radi ovaj narod, ovi ljudi.“

„Surovi su poput Ra'zaka.“ Roran pokaza bradom u pravcu Helgrinda. „Možeš li sada da otkriješ da li je Katrina tamo?“

„Pokušaću. Ali spremi se za beg.“

Zatvarajući oči, Eragon je polako proširivao svoju svest, krećući se od uma jednog do uma drugog živog stvora nalik tankim mlazevima vode koji cure kroz pesak. Dodirnuo je umom krcate naseobine insekata koji žurno obavljaju svoj posao, guštere i zmije skrivene među toplim stenama, razne vrste ptica pevačica i brojne sitne sisare. I insekti i krupnije životinje bili su jednako užurbani dok su se pripremali za noć koja se brzo spuštala, bilo da su se povlačili u svoja raznovrsna skrovišta, bilo da su se, kao u slučaju noćnih predatora, protezali, zevali i na ostale načine spremali da love plen.

Kao što se dešava i sa ostalim čulima, Eragonova sposobnost da dotakne misli drugog bića smanjivala se sa povećanjem razdaljine. Kad je njegov umni pipak stigao do podnožja Helgrinda, mogao je da oseti samo najkrupnije životinje, pa čak i njih tek nejasno.

Oprezno je nastavio, spreman da se povuče svake sekunde ako bi slučajno naleteo na umove onih koje su lovili: na Ra'zake i njihove roditelje i životinje na kojima lete, ogromne Letrblake. Eragon je bio spreman da se na ovaj način razotkrije samo zato što niko od vrste Ra'zaka nije umeo da se služi magijom, a nije verovao ni da su u stanju da mu slome um – da su ne-čarobnjaci obučeni da se bore telepatijom. Ra'zacima i Letrblakama nisu bili potrebni takvi trikovi kad su samo sopstvenim dahom mogli da parališu i najkrupnijeg čoveka.

I premda je Eragon ovim prikrivenim istraživanjem rizikovao da ga otkrije, on, Roran i Safira jednostavno su *moralni* da znaju da li su Ra'zaci držali Katrinu, Roranovu zaručnicu, u Helgrindu, jer je odgovor na to pitanje određivao da li će njihova misija biti spasilačka ili misija zarobljavanja i ispitivanja.

Eragon je tragao dugo i temeljno. Kad se vratio u sebe, Roran ga je posmatrao sa izrazom izgadnelog vuka. Sive su mu oči gorele mešavinom gneva, nade i očaja, koja je bila toliko snažna da se činilo da će mu osećanja eksplodirati i spržiti sve pred sobom vatrom nepojmljivog intenziteta što može da otopi čak i same stene.

Bilo je to nešto što je Eragon dobro razumeo.

Katrinin otac, mesar Sloun, izdao je Rorana Ra'zacima. Kad nisu uspeali da ga zarobe, Ra'zaci su umesto njega iz Roranove spavaće sobe oteli Katrinu i odneli je iz doline Palansar, ostavljajući stanovnike Karvahola da ih ubiju i porobe vojnici cara Galbatoriksa. Budući da nije bio u stanju da pođe za Katrinom, Roran je taman na vreme uspeo da ubedi seljane da

napuste svoje domove i da pođu za njim preko Kičme, a zatim ka jugu, duž obale Alagezije, gde su ujedinili snage sa pobunjenim Vordenima. Strahote koje su tom prilikom izdržali bile su brojne i silne. No ovo je putovanje, koliko god se činio zaobilaznim, dovelo Rorana do Eragona, koji je znao gde se kriju Ra'zaci i koji je obećao da će pomoći Roranu da spase Katrinu.

Roran je uspeo u ovom poduhvatu, kako je kasnije objasnio, samo zato što ga je silina osećanja dovodila do ekstrema kojih su se ostali plašili i koje su izbegavali, što mu je omogućilo da porazi svoje neprijatelje.

Slična je groznica sada hvatala Eragona.

Skočio bi u vatru ne razmišljajući ni tren o sopstvenoj bezbednosti ukoliko bi neko do koga mu je stalo bio u opasnosti. Rorana je voleo kao brata, a kako se Roran spremao da se oženi Katrinom, Eragon je svoju definiciju porodice proširio tako da je ona sada uključivala i nju. Koncept porodice činio se još važnijim jer su Eragon i Roran bili poslednji izdanci svoje loze. Eragon se odrekao svakog srodstva sa Murtagom, bratom po rođenju, tako da su on i Roran jedan drugom bili jedini rođaci koje su imali. A sada je tu bila i Katrina.

Plemenito osećanje srodstva nije bilo jedino što je pokretalo Rorana i Eragona. Opsedao ih je još jedan cilj: *osveta!* Još dok su kovali zaveru da otrgnu Katrinu iz kandži Ra'zaka, obojica su ratnika – i obični smrtnik i Jahač zmajeva – želela da ubiju ove izopačene sluge cara Galbatoriksa jer su mučili i ubili Garoua, koji je Roranu bio otac, a Eragonu poput oca.

Saznanje do kojeg je Eragon došao bilo je stoga važno njemu samom koliko i Roranu.

„Mislim da sam je osetio“, rekao je. „Teško je biti siguran jer smo jako daleko od Helgrinda i jer joj nikada ranije nisam dotakao um, ali *mislim* da se nalazi na tim prokletim planinama, skrivena negde blizu samog vrha.“

„Je li bolesna? Je li povređena? Do vraga, Eragone, nemoj ništa skrivati od mene: jesu li je povredili?“

„Trenutno je ništa ne boli. Ništa više od toga ne mogu da kažem, jer mi je bila potrebna sva snaga koju imam samo da nazrem njenu svest; nisam mogao da komuniciram s njom.“ Eragon se, međutim, uzdržao da ne spomene da je osetio još jednu osobu, osobu čiji je identitet mogao da pretpostavi i čije ga je prisustvo, ukoliko se ispostavi kao tačno, izuzetno mučilo. „Ono što *nisam* otkrio jesu Ra'zaci ili Letrblake. Čak i ako sam nekako uspeo da prenebregnem Ra'zake, njihovi su roditelji toliko veliki da bi njihova životna sila trebalo da blešti poput hiljadu fenjera, baš kao i Safirina. Izuzev Katrine i nekoliko drugih prigušenih mrvica svetlosti, Helgrind je crn da crnji ne može biti.“

Roran se namršti, stegnu levu šaku u pesnicu i zagleda se u planinu od stenja, koja je iščezavala u sutonu dok su je ljubičaste senke obmotavale. Tihim, jednoličnim glasom, kao da razgovara sam sa sobom, Roran reče: „Nije važno da li si u pravu ili ne.“

„Kako to?“

„Ne treba da napadnemo noćas; noć je doba kad su Ra'zaci najsnažniji, a ako *jesu* negde u blizini, bilo bi glupo boriti se sa njima kad nismo u prednosti. Slažeš li se?“

„Da.“

„Dakle, čekamo zoru.“ Roran pokaza na robove privezane uz krvavi oltar. „Ako oni nesretnici do tada nestanu, znaćemo da su Ra'zaci ovde i nastavice po planu. Ako se to ne desi, proklećemo zlu sreću zbog koje su nam pobjegli, osloboditi robove, spasti Katrinu i zajedno s njom odjuriti natrag k Vordenima pre nego što nas Murtag pronađe. U svakom slučaju, sumnjam da će Ra'zaci ostaviti Katrinu dugo bez nadzora – naročito ukoliko je Galbatoriks želi u životu kako bi je upotrebio protiv mene.“

Eragon klimnu glavom. Želeo je da oslobodi robove sada, ali ukoliko to učini, mogao bi upozoriti neprijatelje da nešto nije kako treba. Pored toga, ako bi Ra'zaci došli po svoju večeru, on i Safira ne bi stigli da se umešaju pre nego što ovi odvuču robove. Bitka na otvorenom između zmaja i stvorenja kakva su Letrblake privukla bi pažnju svakog muškarca, žene i deteta kilometrima unaokolo. A Eragon nije verovao da bi on, Safira i Roran uspeli da prežive ukoliko bi Galbatoriks saznao da su sasvim sami u njegovom carstvu.

Odvratio je pogled od okovanih ljudi. *Zarad njih se nadam da su Ra'zaci na drugom kraju Alagezije ili barem da večeras nisu gladni.*

Prećutno se sporazumevši, Eragon i Roran otpuzaše natrag niz niski brežuljak iza kojeg su se skrivali. Kad su se našli u podnožju, uspraviše se u polučučanj, a zatim se okrenuše, i dalje presamićeni, i potrčaše između dva niza brežuljaka. Plitki rased postepeno se produbio u bujicama isklezano usko korito, obrubljeno pločama škrljca što su se mrvile.

Izbegavajući čvornovata stabla kleke, kojima je korito bilo prošarano, Eragon podiže pogled i kroz iglice ugleda prve skupine zvezda što su ukrasile baršunasto nebo. Delovale su hladno i oštro, poput blistavih komada leda. Zatim se usredsredio na tlo pod nogama dok su on i Roran nastavljali da trče u pravcu juga, ka mestu na kojem su se ulogorili.